

2. Тітов М. Про деякі проблемні питання децентралізації влади в Україні. *Місьцеве самоврядування*. 2017. № 11. *Factor*. URL : <https://i.factor.ua/ukr/journals/ms/2017/november/issue-11/article-32027.html>.

3. Загурська-Антонюк В. Ф. Сучасні тенденції децентралізації державної влади та їх реалізація в Україні. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2019. № 2. URL : http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/2_2019/26.pdf.

Каріна ДЯЧЕНКО

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Олег ЛЕВІН

доцент кафедри міжнародних
відносин та соціально-гуманітарних
дисциплін Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ,
кандидат історичних наук, доцент

**ПОРУШЕННЯ РОСІЄЮ СУВЕРЕНІТЕТУ УКРАЇНИ:
ІСТОРИЧНИЙ ЕКСКУРС**

Протягом багатьох років наша країна захищала свої кордони та права. Багато крові було пролито війнами, які намагалися зруйнувати патріотичний дух нашої України, і це продовжується і сьогодні, коли росія веде повномасштабну війну проти нашої Батьківщини. Згідно зі ст. 17 Конституції України «Захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу».

Наразі своїми рішеннями щодо визнання «незалежності» окупованих районів Донецької та Луганської областей росія порушує суверенітет і територіальну цілісність України. Крім того, ще у 2014 р. вона установила там свої війська.

Наша держава здобула свою незалежність юридичним шляхом ще у 1991 р., після ухвалення низки документів, що проголошували державний суверенітет. Законність цих кроків Верховної Ради підтвердив Всеукраїнський референдум. Незалежність України – не «випадковість», як стверджує російська пропаганда, а результат зусиль носіїв багатьох поколінь. Розпочата Горбачовим «перестройка» активізувала процеси, що раніше стримувалися репресіями. Відбувалися події, що спочатку привели до проголошення Україною незалежності, а потім зміцнювали її. Зараз Україна захищає свою незалежність, відбиваючи широкомасштабну агресію Росії.

Україна має міцний фундамент сильної країни – це століття боротьби за можливість жити в єдиній і незалежній країні. Є Конституція і законодавство, що дають можливість людям мати свободу і захищати свої права, а також обов'язки, виконання яких зробить життя у спільному просторі безпечним і комфортним. Є визнання незалежності і суверенітету України іншими країнами та членство України у міжнародних організаціях, таких як ООН, Європейська економічна комісія, Європейський банк реконструкції та розвитку, МВФ тощо. В Україні є все для повноцінної та суверенної держави, але також є країни-сусіди, яким мало своїх територій, і вони хочуть отримати наші.

У 2014 році росія окупувала Крим і розпочала війну на Сході України, а 24 лютого 2022 р. російська армія розпочала широкомасштабне вторгнення на територію України по всій довжині спільного кордону і з території Білорусі.

Україна вже 9 років дає відсіч агресору, а тепер веде справедливу війну за відновлення своєї територіальної цілісності. У 2014 році ворог «забрав» Донецьк, Луганськ та Крим. Перейменував захоплені території на ДНР та ЛНР, назву «Крим» залишив, а у 2022 р. хотів отримати ще частини Харківської, Запорізької, Херсонської, Сумської та Миколаївської області. Збройні Сили України дали йому гідну відсіч, але частина цих областей заходиться під окупацією.

«Україна однозначно кваліфікує останні дії Російської Федерації як порушення суверенітету й територіальної цілісності нашої держави. Вся відповідальність за наслідки у зв'язку зі згаданими рішеннями покладається на політичне керівництво Росії», – наголосив Голова держави. Крім того, за його словами, визнання «незалежності» окупованих районів Донецької та Луганської областей може означати односторонній вихід росії з Мінських домовленостей та ігнорування рішень у межах «Нормандської четвірки».

Мінські угоди було укладено учасниками Тресторонньої контактної групи: послом Гайді Тальявіні (від ОБСЄ), другим Президентом України Леонідом Кучмою (від України), послом російської федерації в Україні Михайлом Зурабовим (від росії). Крім того, під Протоколом стоять підписи Олександра Захарченка (очільник невизнаної «ДНР») та Ігоря Плотницького (очільник невизнаної «ЛНР»).

Мінський протокол складався з 12 пунктів, серед яких було ухвалення Закону про тимчасовий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей, забезпечення проведення дострокових місцевих виборів, виведення незаконних збройних формувань, військової техніки, бойовиків і найманців із території України, звільнення заручників і незаконно утримуваних осіб.

У ніч на 20 вересня 2014 р. у в Мінську був ухвалений меморандум про припинення вогню на території України, зупинку на поточній лінії зіткнення і встановлення 30-кілометрової зони безпеки в країні.

Проте перемир'я не вдалося досягти. Тоді бойові зіткнення тривали у Донецькому аеропорті, а потім і в Дебальцевому.

Другі Мінські угоди були підписані у 2015 р., це «комплекс заходів щодо виконання Мінських угод». Погодження відбулося на саміті в Мінську в 2015 р. за участю лідерів Німеччини, Франції, України, росії та самопроголошених «народних республік», ЛНР та ДНР, у форматі «нормандської четвірки».

Підписаний документ ще називають «Мінськ-2». Текст угод деталізував положення перших Мінських угод. Одразу після підписання «Мінська-2» його автори – Ангела Меркель, Франсуа Олланд, Петро Порошенко та Володимир Путін – підписали окрему декларацію, у якій висловили повну підтримку втілення у життя цих домовленостей. Тобто положення перших угод були активовані знов, тільки у більш детальному порядку. Зафіксований у цих угодах алгоритм вирішення конфлікту на Донбасі Москва вважає ідеальним для себе. У Києві ж мало хто знає правду щодо «Мінська»: і перші, і другі угоди були підписані на тлі болючих поразок української армії на Сході, а тому містять вкрай не вигідні для України положення. Тому Україна хоче провести вибори на територіях, які вона не контролює, а росія виступає проти цього.

У 2022 р. країна-агресор, здійснивши повномасштабний наступ на територію України, одразу вийшла з Мінських домовленостей. «Це підриває мирні зусилля та руйнує наявні переговорні формати. Сьогоднішнім та завтрашніми можливими рішеннями Росія легалізує свої війська, які фактично перебували в окупованих районах Донбасу з 2014 року. Країна, яка 9 років підтримує війну, не може дати мир, як вона це заявляє», – зазначив Президент України [].

Голова держави екстрено скликав саміт «Нормандської четвірки» задля вирішення питання щодо війни на Сході України. «Від наших партнерів ми очікуємо чітких і дієвих кроків підтримки. Дуже важливо побачити зараз, хто наш справжній друг і партнер, а хто продовжить лякати РФ словами», – акцентував Володимир Зеленський.

Сучасна держава потребує висококласних спеціалістів, які максимально сприятимуть збереженню та примноженню всіх демократичних надбань. Перед незалежною, суверенною державою Україна – великий, але неповторний шлях. Тому труднощів не уникнути. Проте крок, зроблений 32 років тому – 24 серпня 1991 р. (проголошення незалежності України), – відкрив перед нами великі перспективи. Наша місія – не втратити того, що маємо, і досягти більшого. Щороку 24 серпня відзначається День Незалежності України на честь прийняття Верховною Радою УРСР Акта проголошення незалежності України, що прийнято вважати датою утворення держави Україна в її сучасному вигляді.

Майже кожна людина в Україні ознайомена з сучасними подіями в країні. Порушення суверенітету нашої держави відбулося ще у 2014 році, у 2022 ж усе тільки ускладнилося. Світ змінюється, а люди – ні. Деякі питання,

що були актуальні століття тому, на жаль, можуть бути актуальними і зараз, і ніхто з нас не знає, що ще можна очікувати від лютого ворога нашої незалежності. У цей тяжкий для всіх час ми повинні робити все, що можемо, і допомагати нашій країні. Майбутнє України в руках її народу.

Список використаних джерел

1. Харківська обласна військова адміністрація. URL : <https://kharkivoda.gov.ua/news/114733>.
2. Берестова І. Е. Питання суверенітету, незалежності та унітаризму в рішеннях і висновках Конституційного Суду України // Сучасний унітаризм: доктрина і практика : монографія ; відп. ред. Ю. С. Шемшученко. Київ : Юридична думка, 2021. 516 с. С. 484–501.
3. Пушня В. О. Порушення принципу суверенної рівності держав російською федерацією проти України. *75-а річниця ООН – сучасний стан та розвиток міжнародного права* : зб. матеріалів Всеукр. наук. студент. конф. (м. Одеса, 30 листоп. 2020 р.). Одеса, 2020. С. 20–23.
4. Белов, О. Ф., Анікін Д. Г., Власюк О. С. та ін. Біла книга 2008. Служба безпеки України. Київ : Ін-т операт. діяльн. та держ. безпеки, 2009. 79 с.
5. Колодій А. М., Копейчиков В. В., Лисенков С. Л. Загальна теорія держави та права : навч. посібник ; за ред. В. В. Копейчикова. Київ : Юрінком Інтер, 1997. 320 с.
6. Антонович М. Демократичний розвиток держави: здобутки і проблеми. *Право України*. 2003. № 12.
5. Конституційне право України : підруч. ; за ред. В. Ф. Погорілка. Київ : Наукова думка, 2002. 536 с.

Евіліна ЄНАКИ

студентка

Науковий керівник:

к. філол. н., доцент

Любов МІРОШНІЧЕНКО

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

УМОВИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ

Дослідження, присвячене гендерній рівності, видається досить актуальним, насамперед з огляду на те, що практика її реалізації у сучасному українському суспільстві та державі має низку недоліків.

Причини цього полягають у відсутності правових, економічних, соціальних та інших умов, що гарантували б належне забезпечення гендерної рівності. Саме тому з метою вирішення цієї проблеми має бути розроблена гендерна політика щодо цілеспрямованої, послідовної діяльності держави та суспільства зі створення ефективного механізму правового регулювання питань гендерної рівності [2].